

sínum gandakendu lögum, so var konsertin í Sjónleikarhúsinum fyri sjei árum síðan nokk ikki tað, ið tey høvdu væntað.

– Fólki fingi ein skelk. Summi av teimum væntaðu eina róliga konsert við gittara og penum songum, men so komu vit har við myrkum moog bassum, larmandi el guitarum og myrkum trummu taktum. Tað var ein ræðandi, men samstundis spennandi tíð, har eg ofta bar kenslu av at eg skuffaði mínar fjepparar, sigur Eivør Pálsdóttir og leggur afturat.

– Men fyri meg var kreativiteturin, frælsi at skapa tað man hevur hug til at skapa, og at tora at vassa út á eitt sindur djypri vatn, meira umráðandi, enn hvussu tað bleiv uppfatað uttanífrá, hóast eg ofta fekk ilt av kensluni av, at eg skuffaði onkrar av mínum fjepparum, tí tey væntaðu eina aðra Eivør, sigur songkvinnan.

Tí var tað eisini við bivandi hjarta, tá Eivør Pálsdóttir sjei ár seinni valdi at venda aftur til staðið, ið taldu millum eitt av hennara mest ræðandi minnum í síni yrkisleið sum tónleikara.

– Tað er eitt serligt stað, og tá ið man er inni har merkir man, hvussu nógv sál er í hølinum. Fólki hava flent, dansa, gráti og uppliva ting, ið hava merkt teirra sál har inni. Tað merkir man, so tað var heilt ótrúligt at sleppa inn aftur har og fáa eina so góða uppliving.

Týdningarmikið tíðarskeið

Sjei árseinniásannar songkvinnan, at tað var ein týdningarmikið tíð í síni yrkisleið, tá hon valdi at søkja nýggjar leiðir, hóast tað til tíðir var trupult.

– Onkuntíð fær man ilt av at bróta rammurnar. Skiftið frá tí fólksliga til tað meira rokk-elektroniska var ræðandi á mangan hátt. Tað var hart at spæla fyri fólki, ið vóru komin at hoyra Elisabeth og Elinborg, men í staðin fingi tungan rokk/triphop tónleik við fullum orkestri, sigur Eivør Pálsdóttir.

Serliga var tað í Danmark, har hon stutt frammanundan hevði

vunnið ein tónleikaheiður innan folk tónleik, at songkvinnan føldi, at fólki vendu henni bakið, tí tey dæmdu ikki tí nýggju Eivør. Tá ið harðast leikaði á, fekk hon brøv frá vónsviknum fjepparum, ið kravdu eina frágreiðing frá songkvinnuni, um hví hon hevði broytt stíl.

– Tey føldu seg svikin. Men tað er altíð eitt sindur ræðandi at framføra nakað nýtt, tí fólki elska tað, ið man hevur gjørt, og vilja hoyra tað gamla, sum tey kenna. Hetta var sum ein bumba fyri tey, men eg visti hvat eg gjørdi, og lat eisini eina live-fløgu út, ið var mítt farvæl til hatta tíðarskeiðið, og mín máti at vísa takksemi og umfevna tað, sum eg nú fór at leggja aftur um bak, greiðir Eivør Pálsdóttir frá.

Angri einki

Hóast tað var ein hørð tíð fyri Eivør Pálsdóttir, ið tá var miðskeiðis í tjúgunum, so var tað eitt neyðugt stig, tí hon føldi, at hon hevði brúk fyri at lata sína kreativitu síðu føra seg á nýggjar leiðir.

– Eg hevði brúk fyri at lata upp, opna mínar kanalar aftur og skapa tónleik púra frítt. Eg hevði brúk

Eg kendi, at eg hevði koyrt meg fasta kreativt og tað mátti ein broyting til, ein slags bumba, ið kundi bróta tær rammurnar, eg sjálv hevði rammað meg inn í sum listafólk. Fløgan Larva var eitt úrslit av tí

Eivør Pálsdóttir

fyri bara at vera kreativ í fríð og ikki lata meg avmarka til nakað ávíst. Sjálv um tilgongdin var pínufull sálarliga, so var tað ein týdningarmikil partur av ferðini hjá mær higartil, sigur Eivør Pálsdóttir.

Við tíðini gjørdist tað eisini lættari at ferðast runt og framføra nýggja tilfarið. Fólki høvdu fingið við, at føroyska songkvinnan hevði tikið ein nýggja stíl til sín, og kundu so taka støðu til, um tey ynsktu at stuðla tí nýggju Eivør.

– Tey sum vildu koma og hoyra meg, tey komu, meðan tey, ið høvdu avskrivað meg, blivu verandi heima. Tað gjørdist lættari, men tað tók eina løtu áðrenn eg vann pláss í nýggja tónleikaumhvørvinum, sigur Eivør Pálsdóttir, ið als ikki angrar avgerðina fyri sjei árum síðan.

– Eg angri aldrin, at eg byrjaði hesa ferðina, og um eg zoomi út, so er hon møguliga tað týdningarmiklasta eg havi gjørt sum songkvinnu. Um eg hevði skulu gjørt tað umaftur, hevði eg gjørt tað á júst sama hátt, tí onkuntíð skal man bara loypa út í óvissuna og

vera ótrygg. Tað er mitt í ótryggleikanum, at man finnur sínar styrkir og sínar veikleikar og lærir nakað nýtt, og tað er har man kann skapa okkurt sum ikki var har áðrenn, sigur Eivør Pálsdóttir.

Vil skapa frítt

Síðan Larvu tíðina hevur Eivør Pálsdóttir latið fimm fløgur úr hondum. Útgávnar sum komu seinni bóru bæði dæm av nýggja ljóðinum, sum songkvinnan hevði leitað til, samstundis við tær eisini høvdu elementir frá tí gamla, ið hon hevði sagt farvæl við.

– Alt sum eg geri, og havi gjørt, er ein partur av mær og tí tónleikinum eg skapi í dag. Tá eg arbeiði so siti eg ikki og hugsu um tað skal vera fólki, rokk ella nakað ávíst navn, ið man setur á tónleika sjangrur. Eg vil skapa frítt og orki ikki fyri at seta eitt label á mín tónleik, tí har eru so ómetalig nógv elementir í, og at kalla tað popp/rokk ella okkurt er jú ikki heilt rætt, sigur songkvinnan og leggur afturat.

– Tað er upp til áhoyraran at avgera júst hvat viðkomandi vil

